

Pán zla nabírá síly

Kde se vzali, tu se vzali, objevili se na úzké, měsíčním svítem zalité silničce pár metrů od sebe dva muži. Na okamžik zůstali oba nehybně stát a mířili si navzájem hůlkami na prsa; pak ale jeden druhého poznali, schovali hůlky pod pláště a rychlým krokem se společně vydali stejným směrem.

„Něco nového?“ zeptal se vyšší z nich.

„Nesu vynikající zprávy,“ odpověděl Severus Snape.

Po levé straně lemovaly silničku divoce rostoucí nízké ostružinové keře, vpravo byl vysoký, úhledně zastřižený živý plot. Dlouhé pláště oběma mužům za chůze povlávaly kolem kotníků.

„Už jsem se bál, že to nestihnu,“ ozval se Yaxley. Drsné rysy jeho tváře vystupovaly v paprscích měsíce a ustupovaly ve stínech stromů, jejichž větve se vzpínaly nad silničkou. „Bylo to trochu složitější, než jsem čekal. Doufám ale, že bude s výsledkem spokojený. Vy jste přesvědčen, že ho vaše zprávy potěší?“

Snape přikývl, k žádnému bližšímu vysvětlení se ale neměl. Zabočili doprava na širokou příjezdovou cestu, která ze silničky odbočovala. Vysoký živý plot zatáčel tímtéž směrem a táhl se do dáli za impozantní dvoukřídlou bránu z tepaného železa, která jim zahrazovala cestu. Ani jeden z nich nepomalil; oba beze slova zvedli levou paži gestem připomínajícím vojenský pozdrav a prošli bránou, jako by tmavý kov byl pouhým dýmem.

Živý tisový plot tlumil zvuk jejich kroků. Někde napravo od nich cosi tiše zašustilo. Yaxley znovu vytáhl hůlku a namířil ji svému společníkovi nad hlavu, vzápětí se ale ukázalo, že zdrojem hluku nebylo nic nebezpečnějšího než sněhobílý páv, majestátně se nakrucující na vrcholku živého plotu.

„Lucius si to vždycky uměl zařídit. *Pávi...*“ Yaxley si pohrdavě odfrkl a zastrčil hůlku pod plášť.

Na konci rovné příjezdové cesty se ze tmy vynořilo pohledné venkovské sídlo; za kosočtvercovými okenními tabulkami v přízemí zářilo světlo. Odněkud z temné zahrady za živým plotem k nim doléhalo zurčení fontány. Snapeovi a Yaxleymu zaskřípěl pod nohama štěrk, když rázným krokem zamířili k hlavnímu vchodu. Ještě než k němu došli, dveře se před nimi otevřely dovnitř, přestože nebylo vidět nikoho, kdo by je obsluhoval.

Ocitli se v rozlehlé, spoře osvětlené, zato ale bohatě zařízené vstupní hale, jejíž kamennou podlahu z velké části pokrýval nádherný koberec. Z portrétů na zdech sledovaly procházejícího Snapea a Yaxleyho oči v bledých obličejích. Oba muži se zastavili u masivních dřevěných dveří vedoucích do přilehlé místnosti, na kratičký okamžik zaváhali a pak Snape zmáčkl bronzovou kliku.

Společenský salon byl plný mlčících lidí, kteří seděli kolem dlouhého, ozdobně vyřezávaného stolu. Všechn ostatní nábytek byl ledabyle odsunut ke stěnám. Místnost spoře osvětlovaly plameny ohně pod elegantní mramorovou krbovou římsou, nad níž viselo zrcadlo v pozlaceném rámu. Snape a Yaxley zůstali vteřinku stát na prahu. Když jejich oči přivykly nedostatku světla, oba mimoděk vzhledli vzhůru na nejpodivnější součást celého výjevu: na zjevně bezvědomou lidskou postavu, která se vznášela hlavou dolů nad stolem, pomalu se otáčela, jako by visela na neviditelné šňůře, a odrážela se v zrcadle i dole na ploše leštěné stolní desky. Nikdo z lidí kolem stolu se na zavěšence nedíval, s výjimkou bledého mladíka, který se nacházel prakticky přímo pod ním. Mladík se nedokázal ovládnout a co minutu k němu zvedal oči.

„Yaxley a Snape,“ ozval se vysoký jasný hlas od čela stolu. „Málem jste se opozdili.“

Muž, který promluvil, seděl přímo před krbem, takže příchozí zpočátku stěží rozeznávali víc než pouhou siluetu. Když ale přistoupili blíž, zazářil na ně z ponurého přítmí mužův obličej: holá lebka připomínající hadí hlavu, nozdry jako dvě úzké štěrbinny a zářící rudé oči se svíslými zorničkami. Pleť měl tak bledou, že se zdálo, jako by perlově světlkovala.

„Ty pojď sem, Severusi,“ ukázal Voldemort na židli po své pravé ruce. „A Yaxley si sedne vedle Dolohova.“

Oba se usadili na určená místa. Většina přítomných kolem stolu sledovala Snapea, a na něj se také Voldemort obrátil jako na prvního.

„Tak co?“

„Můj pane, Fénixův řád má v úmyslu přestěhovat Harryho Pottera z jeho momentálního bezpečného úkrytu příští sobotu za soumraku.“

Tato zpráva vyvolala u stolu zjevný zájem; někteří z přítomných ztuhli, jiní se nepokojně zavrtěli, všichni ale hleděli na Snapea a na Voldemorta.

„V sobotu... za soumraku,“ opakoval Voldemort. Rudé zorničky se zavrtaly do Snapeových černých očí tak pronikavě, že se někteří z přihlízejících odvrátili, jako by měli strach, že je divokost černokněžníkovy pohledu popálí. Snape však na rozdíl od nich klidně hleděl Voldemortovi do tváře a po vteřině či dvou se Voldemortova ústa beze rtů zkrivila v cosi, co připomínalo úsměv.

„Dobře. Velmi dobře. A tato zpráva pochází –“

„Ze zdroje, o němž jsme mluvili,“ potvrdil Snape.

„Můj pane!“ Yaxley se předklonil a zadíval se přes dlouhý stůl na Voldemorta a Snapea. Obličejové všech přítomných se obrátily k němu. „Já jsem slyšel něco jiného, můj pane.“

Chvilí čekal, když ale Voldemort nic neřekl, rozhodl se pokračovat. „Dawlish, to je ten bystrozor, se mezi řečí zmínil, že budou Pottera stěhovat až třicátého, to znamená v předvečer jeho sedmnáctých narozenin.“

Snape se pousmál. „Můj zdroj mi prozradil, že mají v plánu vypustit nějakou falešnou zprávu, a to je nepochybně ona. Dawlish je určitě pod vlivem matoucího kouzla. Nebylo by to poprvé, je o něm známo, že je snadno ovlivnitelný.“

„Ujišťuji vás, můj pane, že si tím byl Dawlish zjevně naprosto jistý,“ trval na svém Yaxley.

„Pokud na něj použili matoucí kouzlo, je si tím přirozeně jistý,“ ušklíbl se Snape. „Já mohu zase ujistit vás, Yaxley, že oddělení bystrozorů nebude v další ochraně Harryho Pottera hrát žádnou roli. Řád je přesvědčen, že máme na ministerstvu svoje lidi.“

„Alespoň v jedné věci se tedy Řád nemýlí, co?“ poznamenal přihrbený muž, který seděl jen kousek od Yaxleyho. Dýchavičně se zachichotal a zasmálo se i několik dalších lidí kolem stolu.

Voldemort se nezasmál. Zalétl pohledem vzhůru k tělu, které se jim pomalu otáčelo nad hlavami, a budil dojem, že o něčem intenzivně přemýšlí.

„Můj pane,“ pokračoval Yaxley, „Dawlish je přesvědčen, že přesun toho chlapce bude zajišťovat celý oddíl bystrozorů –“

Voldemort zvedl velkou bílou ruku a Yaxley okamžitě zmlkl; podrážděně sledoval, jak se Voldemort znovu obrací ke Snapeovi.

„Kde chtějí toho kluka schovat pak?“

„Doma u některého z členů Řádu,“ odpověděl Snape. „Podle informací mého zdroje zabezpečili vybrané místo veškerými ochranami, které mohou Potterovi poskytnout Řád i ministerstvo dohromady. Domnívám se, že jakmile se tam dostane, budeme mít jen nepatrnou šanci odvést ho odtamtud, můj pane, pokud samozřejmě ministerstvo do příští soboty nepadne. To by nám snad dalo možnost odhalit a zneškodnit dostatek ochranných kouzel, abychom ta zbylá dokázali prorazit.“

„Co vy na to, Yaxley?“ zavolal Voldemort přes stůl a v rudých očích mu podivně zasvítíl odraz plamenů z krbu. „*Padne* ministerstvo do příští soboty.“

Halvy všech přítomných se znovu otočily k Yaxleymu, který se napřímil v ramenou.

„Můj pane, v tomto ohledu mám dobré zprávy. Podařilo se mi – s obtížemi a po vynaložení značného úsilí – podrobit kletbě Imperius Piuse Břichnáče.“

Na mnohé Smrtijedy sedící kolem Yaxleyho učinilo toto prohlášení zjevně velký dojem. Jeho nejbližší soused Dolohov, muž s protáhlým pokriveným obličejem, ho poplácal po zádech.

„To je slušný začátek,“ připustil Voldemort. „Břichnáč je ale jen jeden člověk. Než přikročím k akci, musí být Brousek našimi lidmi obklíčen. Jediný nezdařený pokus o jeho odstranění by pro mne znamenal velký krok zpátky.“

„Jistě – to je pravda, můj pane. Jak ale víte, jako ředitel odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů je Břichnáč ve

stálém kontaktu nejen se samotným ministrem, ale i s řediteli všech ostatních odborů ministerstva. Podle mého názoru bude teď, kdy ovládáme jednoho z tak vysoce postavených ministerských úředníků, docela snadné podrobit si i ostatní jeho kolegy. Všichni pak s námi budou moci spolupracovat na Brouskově odstranění.“

„Pokud ovšem našeho přítele Břichnáče někdo neodhalí dřív, než se mu podaří získat ostatní na naši stranu,“ podotkl Voldemort. „Každopádně je velice nepravděpodobné, že by bylo ministerstvo už do příští soboty moje. A nedostaneme-li se k tomu klukovi v místě, kam ho chtějí přestěhovat, musíme se ho zmocnit cestou tam.“

„K tomu jsou vytvořeny příznivé podmínky, můj pane,“ ubezpečil ho Yaxley, jemuž zjevně záleželo na tom, aby se dočkal alespoň nějaké pochvaly. „V odboru pro kouzelnou přepravu máme hned několik svých lidí. Jakmile se Potter někam *přemístí* nebo použije letaxovou síť, okamžitě se o tom dozvíme.“

„Nepoužije *přemísťování* ani letaxovou síť,“ skočil mu do řeči Snape. „Řád se vyhýbá všem způsobům přepravy, které jsou pod kontrolou nebo pod dohledem ministerstva. Nevěří nikomu, kdo s ním má něco společného.“

„Tím líp,“ ušklíbl se Voldemort. „Bude muset cestovat normálně, takže bude mnohem snazší se ho zmocnit.“

Znovu vzhlédl k pomalu se otáčejícímu tělu a pokračoval: „Vezmu si toho kluka na starost osobně. V případě Harryho Pottera už došlo k příliš mnoha omylům. Některé z nich jsem zavinil já sám. Za to, že je stále ještě naživu, vděčí Potter spíš mým chybám než svým triumfům.“

Společnost kolem stolu Voldemorta napjatě sledovala; soudě podle jejich výrazů se každý z přítomných bál, aby právě jemu Pán zla nekladl za vinu, že Harry Potter dosud žije. Zdálo se však, že Voldemort spíše než ke svým společníkům mluví sám k sobě, nebo že svá slova adresuje bezvědomému tělu nad sebou.

„Nebyl jsem dostatečně opatrný, a stal jsem se proto obětí smůly a náhody, okolností, které dokážou překazit všechny, kromě těch nejlépe vymyšlených plánů. Teď už jsem se ale poučil. Pochopil jsem některé věci, jimž jsem dříve nerozu-

měl. Musím to být já, kdo zabije Harryho Pottera, a tak se také stane.“

Reakcí na tato slova bylo náhlé zakvilení, děsivý táhlý sten plný utrpení a bolesti. Mnozí ze Smrtijedů kolem stolu překvapeně sklopili oči k zemi, protože to působilo dojmem, že se nárek ozývá někde pod jejich nohama.

„Červíčku!“ sykl Voldemort stále stejně tichým a zamyšleným tónem, aniž na jediný okamžik odtrhl oči od těla, jež se otáčelo ve vzduchu nad ním. „Nenařídil jsem ti snad, že se máš postarat o to, aby byl náš zajatec zticha?“

„Ano, m-můj pane,“ zakoktal drobný mužík přibližně v polovině stolu, krčící se na židli tak nízko, až se na první pohled zdálo, že je volná. Teď z ní seskočil a vyběhl z místnosti tak spěšně, že po něm nezůstalo nic než podivný stříbřitý záblesk.

„Jak jsem říkal,“ pokračoval Voldemort a znovu přelétl očima po napjatých tvářích svých stoupenců, „už jsem se poučil. Budu například potřebovat vypůjčit si od někoho z vás hůlku, než konečně Pottera zabiju.“

Ve všech obličejích, jimiž byl obklopen, se zračil absolutní šok. Právě tak jim mohl sdělit, že si chce vypůjčit od někoho ruku.

„Žádní dobrovolníci?“ vyštěkl Voldemort. „Tak tedy... ty, Luciusi – nevidím jediný důvod, proč bys měl mít hůlku.“

Lucius Malfoy zvedl hlavu. Jeho pleť působila ve světle plamenů zažloutle voskovým dojmem a oči měl propadlé a kalné. Když promluvil, zněl jeho hlas chraptivě.

„Můj pane?“

„Tvoji hůlku, Luciusi. Chci tvoji hůlku.“

„Já...“

Malfoy koutkem oka pohlédl na manželku. Ta se dívala před sebe, v obličejí stejně bledá jako on, dlouhé plavé vlasy jí splývaly po zádech. Pod stolem se však její štíhlé prsty na kratičký okamžik sevřely kolem jeho zápěstí. Když Malfoy pocítil její dotek, zašátral rukou pod hábitem, vytáhl hůlku a podal ji Voldemortovi. Černokněžník si ji přidržel před rudýma očima a chvíli ji pozorně zkoumal.

„Z čeho je?“

„Z jilmu, můj pane,“ šeptl Malfoy.

„A jádro?“

„Drak – blána z dračího srdce.“

„Dobrá,“ přikývl Voldemort, vytáhl svoji hůlku a porovnal její délku s Malfoyovou.

Lucius Malfoy učinil bezděčný pohyb rukou; na zlomek vteřiny to vypadalo, jako by čekal, že za svoji hůlku dostane od Voldemorta výměnou tu jeho. Voldemortovi neuniklo škubnutí Malfoyovy ruky a jeho oči se škodolibě rozšířily.

„Mám ti snad dát *svoji* hůlku, Luciusi? Svoji hůlku?“

Někteří z přítomných se posměšně zachichotali.

„Dal jsem ti svobodu, Luciusi, cožpak to ti nestačí? Všiml jsem si ale, že ty ani ostatní členové tvé rodiny se poslední dobou netváříte právě šťastně... Co ti vlastně na mé přítomnosti ve vašem sídle vadí, Luciusi?“

„Nic – vůbec nic, můj pane!“

„Takhle *lhát*, Luciusi...“

Tichý hlas jako by syčel ještě dlouho poté, co se krutá ústa přestala pohybovat. Jeden či dva z přítomných kouzelníků stěží potlačili bázlivé zachvění, když se sykot ozval ještě hlasitěji; jasně bylo slyšet, jak se cosi těžkého plazí po podlaze pod stolem.

Obrovský had, který se vzápětí objevil, pomalu vylezl po Voldemortově židli. Zdánlivě nekonečné smyčky jeho těla vlnivě stoupaly vzhůru a uvelebily se na Voldemortových ramenou – krk měl plaz tlustý jako mužské stehno a oči se svislými štěrbinami místo zorniček bez mrknutí hleděly kolem. Voldemort stvůru roztržitě pohladil dlouhými štíhlými prsty a dál sledoval Luciuse Malfoye.

„Pročpak se Malfoyovým jejich úděl tolik nezamlouvá? Není snad můj návrat a můj opětovný vzestup k moci právě tím, po čem podle svých vlastních slov tolik let tak toužili?“

„Samozřejmě, můj pane,“ vyhrkl Lucius Malfoy. Roztřesenou rukou si otřel pot z horního rtu. „Toužili jsme po tom – a stále toužíme.“

Malfoyova manželka prkenně a nepřírozeně přikývla, oči ale měla od Voldemorta i od jeho hada odvrácené. Draco, který seděl po otcově pravici a neustále zvedal oči k nehybnému tělu nad sebou, letmo na Voldemorta pohlédl a honem se zase zadíval jinam, jako by se děsil jeho očí.